

וראיתי להביא ארבעה קטעים מ"ש אחד מן הקדמונים הר"א מגרמיזא בספרו סודי רזיא, שבהם מפורשים ממש ככל מ"ש התניא ונפש החיים וכוונו לדבריהם. א) שם הלכות הכבוד לא: לכך נקרא אלהים י"ה מלא, הבורא ממלא כל, בקרבך קדוש, הוא מלא גויות, מלא כל הארץ כבודו. וכתוב שויתי ה' לנגדי תמיד. וכבודו נמשל לגשמה כדאמרינן (בברכות י.) מה גשמה מלא כל הגוף, אף הקב"ה מלא כל העולם כו' מה הקב"ה טהור שאין בו דבק מאומה מטומאות העולם כשמש שאין טנופת מזיק לו, אף הנשמה טהורה שאין בה דבק טומאת הגוף כו' ואחז"ל יש מעין, אתה הוא מעונו של עולם ואין עולם מעונו. כי היה קודם הויה והוא מקום עולמו ואין העולם מקומו. דע כי בורא עולם ממלא כל, כי הוא בורא ואלא נברא, הוה בשמים ובארץ ובים ובאבן ובקיר ובכל דבר בלב ובכליות כו'.

ב) לו: הבורא הוא קרוב לך ממש, פי' הוא ממלא כל ואין ריק ונעלם ממנו ומה שכתוב (קהלת ה, א) כי האלהים בשמים, לפי שעיקר כבודו מראה למעלה כתוב כו', כמו שכתוב (שמות כט, ה) ושכנתי בתוך בני ישראל, ושם הראה כבודו. וכן (יואל ד, כא) וה' שוכן בציון. ג) יט: כי הבורא כך הוא במקום אחד כמו במקום אחר והוא למטה כמו למעלה שנא' (ירמי כג, כד) את השמים ואת הארץ אני מלא, א"כ למה יכוין לבו לשמים, אלא כיון שברא העולם, וכדי להורות ליצוריו אנה לבם יכוונו הוצרך להכין לו כסא בשמים.

ד) ובראש הספר מביא שם מספר היחוד לרבי יהודה החסיד: אם תאמר איך יראה הקב"ה במקום הטנופת ואיך יהיה במקום שמנאפים ועוברי עברה, הלא תדע מן הנפש שאין הגוף ודופי הגוף יזיק בו, אבל הבורא ית' אין דבר בו ירחיק הוייתו ויחודו ואין גנאי ודופי של עבירה יברית ייחוד הוייתו. ומה שכתוב (דברים כג, טו) פן יראה בך ערות דבר

אולם שם בפרק ג' וחי' כותב להזהיר שאסור להעמיק ולעיין בענין זה לא כאלה נערים מנוערים שקובעים כל מעשיהם והנהגתם בזה לפי שכלם זה לאמר הלא בכל מקום וכל דבר הוא אלקות גמור, יוכל להולד מזה ח"ו הריסת כמה יסודות תה"ק ר"ל, ובנקל יוכל להלכד ברשת היצר ולכן מזהיר שאין הדבר מותר אלא לדעת הענין ידיעת הלב דרך כלל ולא לחקור ולהתבונן עייש"ה.

ויש להביא עוד מאמרי חז"ל ראייה לשיטה זו. ביומא נו. : אפילו בזמן שהם טמאים שכינה עמהם. ובשמור"ר פט"ו: א"ר שמעון גדולה חבתן של ישראל שנגלה הקב"ה במקום עבודת כוכבים ובמקום טנופת ובמקום טומאה בשביל לגאלן. בשמור"ר פי"ח—ה: הקב"ה קדוש וטהור ופשט ידו בטמאים ולמה בשביל שגדול ונורא הוא. ובחופת אליהו בג' מקומות טינף הקב"ה כבודו בשביל הצדיקים ויבא אלהים אל לבן הארמי. ובתנחומא ויצא הגירסא זה אחד משני מקומות שטמא הטהור כבודו בשביל הצדיקים. וראה בשיר היחוד יום שלישי: אף כל טנופת לא תטנףך. וראה בתו"ש בראשית פל"א אות נא. ועי' תנחומא נשא ד. הגואף אומר סלק את עצמך ותן לי מקום לשעה.

וביתר ביאור מבואר ענין זה בספר אמונות ודעות מאמר שני מובא בסודי רזיא דף לד: הבורא הוא בכל. ואם ישאל שואל ויאמר איך אאמין שבכל מקום הוא מצוי ואין דבר נעלם ממנו, נשיב לו כיון שנתברר שהוא קדם כל מקום וטרם כל מעין, אם היו מקומות מחלקין אותו המקומות לא היה יוצר ואם היו סותרים אותו לא היה כוננם, על כן ישנו אחד בלי שינוי וחילוף, וכן אמר אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו. זכר עשה לנפלאותיו, לא ראינו הזכוכית שלפני החלונות שיסתרו המאורות, ולא ראינו הטנופות שמטנפים את המאורות, כל שכן שנאמין בבורא כל שאין דבר חוצץ לפניו ואין טנופת וגיעול יכחישנו.